

VESTITORUL

ORGAN AL EPARHIEI ROMÂNE UNITE DE ORADEA ȘI REVISTĂ DE CULTURĂ RELIGIOASĂ

Redacția :
Str. A. D. Xenopol No. 11.
Administrația :
Parcul Ștefan cel Mare No. 8.

Apare
la 1 și la 15 a fiecărei luni

ABONAMENT :
Parohiile : 200 Lei
Particulari : 160 Lei
Membrii Agrului 100 Lei

VALERIU TRAIAN FRENȚIU

DIN MILA LUI DUMNEZEU ȘI GRĂȚIA SFÂNTULUI SCAUN APOSTOLIC AL ROMEI, ARHIEPISCOP ASISTENT AL TRONULUI PONTIFICIU, EPISCOP ROMÂN UNIT DE ORADEA-MARE, DOCTOR ÎN SF. TEOLOGIE ȘCL.

VENERATULUI CLER ȘI IUBITULUI POPOR CREDINCIOS DIN DIECEZA NOASTRĂ, DAR ȘI MÂNTUIRE DELA DOMNUL!

„Părinte Sfinte, păzește întru numele tău, pe cei cari mi-ai dat mie, ca să fie una, precum și noi.“
(Ioan, 17, 11.)

Iubiți Frați și Fii !

O sărbătoare într-adevăr înălțătoare și minunată avem în ziua de azi. Un jubileu extraordinar și în întreaga istorie fără păreche prăznuim, de care instituție omenească, care poartă în sine germele vremenice, nu poate avea parte. Azi se împlinesc unamienouășule ani de când prin minunata pogorîre a Spiritului Sfânt s'a pus temelțiile unei instituții minunate, ne mai auzite, a unei împărății dumnezeiești pe pământ, a Bisericii lui Hristos, care are menirea ca în toate vremurile să adune împreună toate sufletele omenești din toate locurile și sub stăpânirea și ascultarea Împăratului Hristos să le unească în dragostea Aceleia, să le sfințească și să le facă părtașe de fericirea celeilalte împărății a lui Dumnezeu, a împărăției cerești.

Azi se împlinesc 19 veacuri, decând acela, pe care Hristos l-a pus de locuitor al Său pe pământ, zicându-i : „Tu ești Petru și pe aceasta piatră voi zidi biserica mea și porțile iadului nu o vor birui pe ea și voi da ție cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ, va fi legat și în ceruri și orice vei deslega pe pământ, va fi deslegat și ceruri“ (Mat. 16, 18—19) și acel Petru, căruia Hristos după strălucita Sa înviere, pe marginea Tiberiadei, ca și răsplată a iubirei sale de trei ori mărturisită față de Hristos, prin cuvintele „Paște oile mele, paște mielușei mei“ (Ioan, 21, 15—17) i-a încredințat purtarea de grije a turmei Sale cuvântătoare, și-a început misiunea sa de a-l propovădui pe Hristos cel înviat din morți și la predicarea lui, în cele două zile ale întâielor Rusalii, optmii de oameni primind Sfântul Botez s'au înrolat sub steagul lui Hristos, care falnic fâlăie

până în zilele noastre și va fâlăi tot cu acea măreție până la sfârșitul veacurilor, până când are să trăiască Biserica lui Hristos sub atotputernicul scut al Spiritului Sfânt.

Azi se împlinesc 19 veacuri decând dumnezeesca barcă a lui Noe, Biserica lui Hristos, care singură poate să ne ducă la limanul mântuirii, începe lupta cu veacurile potopului necredinței și imoralității, în mijlocul cărora în veci nebiruită își îndeplinește menirea sfântă de a-i salva pe toți aceia, cari întră într'ansa.

Azi se împlinesc 19 veacuri decând porțile iadului înzădar se luptă în contra Bisericii, căci doar' Hristos Dumnezeu a proorocit, că „nu o vor birui“ și doar' la conducerea ei stă acela, pe care Hristos l-a pus de locuitor al Său pe pământ și pentru care în mod deosebit s'a rugat, ca niciodată să nu scadă credința lui. „Simon, Simone, iată safana v'a cerut pe voi să vă cearnă ce grâul, dar eu m'am rugat pentru tine, să nu scază credința ta : și tu, după ce te vei fi întors, întărește pe frații tăi“ (Marcu, 22, 31—32).

Iubiți Frați și Fii !

Isus Hristos Mântuitorul a venit să mântuiască pe toți oamenii, pentru cari pentru toți a murit pe lemnul Crucii. El a voit, ca Biserica Sa să-i continue opera mântuirii și în binefacerile aceleia să împărtașească pe oamenii tuturor neamurilor, ai tuturor veacurilor și locurilor. El a întemeiat Biserica Sa nu pe un pelec îngust de loc, nu pentru un timp oarecare, nu pentru oamenii numai de o limbă, ci pentru întreg rotogolul pământului, pentru toate veacurile și pentru toată sullarea omenească. „Mergeți în toată lumea și vestiți Evanghelia la toată făptura“ (Marcu, 16, 15) și „Mergeți învățați toate neamurile . . . și iată eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului“ (Mat. 28, 19—20), a zis Mântuitorul Sfinților

Săi Apostoli; iară înainte de înălțarea Sa la ceriu din nou le spune: „*Vești lua puterea Sfântului Spirit, care va veni peste voi și vești fi mie mărturii în Ierusalim și în toată Judeea și Samaria și până la marginile lumii*” (Fapte 1, 8). Mântuitorul a prorocit nimicirea Ierusalimului și dărâmarea templului și femeii samarince i-a spus, că „*va veni vremea, când nici în muntele acesta și nici în Ierusalim nu vă vești închina Tatălui*” (Ioan 4, 21), iară prin prorocia făcută prin arhiereu, că „*vor veni Romanii și vor lua locul și neamul nostru*” (Ioan, 11, 48), a arătat că centrul cultului dumnezeesc și al credinței are să devină Roma. Și de fapt îl vedem pe Sfântul Petru, că după ce în urma vedeniei cu animalele curate și cele necurate a înțeles, că Biserica lui Hristos este pentru toți, și a transpus sediul în centrul de atunci al lumii, la Roma, prin ce precum cântăm la Laude în 30 Iunie: „*Romei celei mai mari decât alte cetăți a fost întâiul episcop și mărirea și lauda și întărirea bisericii*” și nici nu a părăsit acel scaun, precum iarăși mărturisim în Troparul dela Sărbătoarea închinării onoratului Lanț al Sfântului Apostol Petru: „*Roma nepărăsind la noi ai venit prin cinstitele lanțuri, care le-ai purtat.*”

Isus Hristos numai una singură biserică a întemeiat. „*Pe aceasta piatră voi zidi biserică mea*” a zis Mântuitorul și nu a zis, că „*voi zidi bisericele mele.*” Isus Hristos înainte de Patimele sale nu a avut o dorință mai fierbinte, decât ca toți aceia, pentru cari urma să își verse sângele, să fie una. De aceea în sublima sa rugăciune dela sfârșitul Cinei celei de Taină de trei ori îl auzim cerând unitatea Bisericii: „*Părinte Sfinte, păzește întru numele tău pe cei, cari mi-a dat mie: ca să fie una precum și noi*” (Ioan 17, 11), apoi „*Nu mă rog numai pentru aceștia, ci și pentru cei ce vor crede prin cuvântul lor întru mine, ca toți să fie una, precum tu Părinte ești întru mine și eu întru tine, ca și ei întru noi una să fie*” și în urmă: „*Mărirea, care o ai dat mie, am dat-o lor, ca să fie una, cum și noi una suntem*” (Ioan 17, 21—22). „*Nevoiți-vă a păzi unirea spiritului prin leațtura păcii. Un trup și un spirit. Un domn, o credință și un botez*” zice Sf. Pavel (Efez. 3, 3—4); iară Sf. Ciprian și cu dânsul toți Sfinții Părinți, cari Biserica o asemănă cu haina necusută, dintr'o singură bucată, alui Hristos, zice: „*Nu mai unul este păstorul și una este turma*” și iarăși: „*Unul este botezul și unul este Spiritul Sfânt, și una este biserică întemeiată de Domnul Hristos pe Petru.*” Adevărul este numai unul singur, deci și Biserica adevărată numai una singură poate fi. Aceasta altcum o mărturisesc și ereticii și schismaticii, când în simbolul credinții spun: „*cred într'una biserică.*” Inșă nu odată dau dovadă, că dânsii nu cred, nu sunt convinși, că biserică lor este unica cea adevărată, căci des îi vedem, că se pun la locmeală, la târguieli, ca să se înpace întru sine. Ori, adevărul nu

admite nici o locmeală și nici o târguială. Ei propagă indiferentismul, căci prin congresele lor pentru a uni bisericile pe mulți îi întăresc în credința deșartă, că toate religiile sunt bune, că toți se închină aceluiași Dumnezeu. Unica Biserică adevărată poate fi numai aceea, care convinsă, că păstrează adevărul vecinic, ce nu se poate schimba, între orice împrejurări, fie și huiduită, și baljocorită și prigonită, mărturisește și susține, că este cea adevărată și nu se pune nici odată la târguieli și în materie de credință nu admite nici o concesiune. Preafericitul Părinte Papa Benedict XV deputației protestante, care a finut să invite și Biserica catolică la un congres pentru unirea bisericilor, i-a răspuns, că dânsul „*în calitate de urmaș al Sf. lui Petru și Vicar al lui Isus Hristos, nu are o dorință mai mare decât aceea, ca să fie o turmă și un păstor. Adaogă însă, că doctrina și practica Bisericii Catolice Romane, cu privire la unitatea Bisericii văzute alul Isus Hristos sunt binecunoscute tuturor și că tocmai din acest motiv e cu neputință să participe la un asemenea Congres. Dânsul nu vrea să înțeleagă prin aceasta, că ar desaproba Congresul din chestiune, pentru ceice nu sunt în comuniune cu Scaunul lui Petru, dimpotrivă dorește cu toată ardoarea și înalță rugăciuni la Dumnezeu, ca, dacă Congresul va fi posibil, ceice vor participa la el, să poată percepe, cu darul lui Dumnezeu, lumina și să se unească din nou cu Capul văzut al Bisericii, care îi va primi și îmbrățișa.*” (Dr. V. Suci. Teol. dogm. fund. II. pag. 135.)

Una singură Biserică a întemeiat Hristos și pe aceea nu a lăsat o nici fără de cap și nici nu i-a dat mai multe capete, ci „*turma sa cea iubită lui Petru a încredințat-o*” Domnul Isus Hristos, „*care pe Petru, corifeul învățăcelilor și apostolilor săi a zidit biserică sa și lui i-a dat cheile împărăției cerurilor.*” Puterea nebiruită a Bisericii lui Hristos constă chiar în Primatul lui Petru și al urmașilor lui în scaunul Romei. De aceea și dușmanii Bisericii în contra acestuia își îndreaptă atacurile lor. Autoritatea acestuia se silesc să o slirbească spunând, că toți Apostolii au fost la fel și așa și Episcopii toți au aceeași putere. Inșă tot atunci și ei fac deosebire între Episcopi, punându-i pe unii de Mitropoliți, iară pe alții și de mai mare, de Patriarhi.

Iubiți Frați și Fii!

În anul acesta sfânt, când sărbătorim și jubileul de 19 veacuri dela întemeierea Bisericii, datori suntem să aducem cele mai fierbinte mulțumite lui Dumnezeu, că ne-a învrednicit și pe noi să înțrăm în corabia lui Noe, prin care singură ne putem mântui, și ne-a învrednicit să fim fiii adevăratei Biserici a lui Hristos, care e întemeiată nu de oameni certați cu credința și morala lui Hristos, nu de palimi omerești, ci este întemeiată de dragostea dumnezească a lui

Hristos. Tot atunci datori suntem să facem făgăduință sfântă, că de acum înainte nu vom fi numai ramuri uscate pe falnicul arbore al Bisericii, ci nutrindu-ne din sucul de viață dăător al darurilor, vom fi totdeauna mlădițe vie, care aduc roadă pentru împărăția lui Hristos atât de aici de pe pământ, cât și cea din ceriuri. Să-i făgăduim lui Hristos, că nimeni și nimica nu ne va despărți de la Biserica Lui Sfântă, ci bucuroși vom răbda batjocuri, prigoniri, delăturări, dacă va trebui chiar și moarte, dar de Dânsul, căruia credință i-am jurat, nu ne vom lăpăda. Mai avem în totdeauna, dar mai ales în acest an sfânt, să ne facem datorința de a ne uni rugăciunile noastre cu rugăciunea lui Hristos, ca să facă Dumnezeu să se reîntoarcă toți oamenii la sânul adevăratei, cea *una, sfântă, catolică și apostolică Biserica* alui Hristos, ca toți „*să fie una*“. Mai cu seamă datori suntem să cerem acest mare dar al Unirii pentru fiii neamului nostru, ca aceștia toți să se reîntoarcă la sânul Maicei lor, a Bisericii Romei, care ne-a născut, ne-a botezat, ne-a trezit la cunoștința demnității noastre de neam și dela care în anul 1054 fără voie, pentru interese streine de cele ale neamului nostru, despărțit a fost de vitregia vremurilor. „*Părinte Sfinte păzește-i, ca să fie una, precum și noi una suntem*“, s'a rugat Mântuitorul și pentru noi Români. Să dea Dumnezeu, la care nimica nu este cu nepuință, să vedem și acelea zile fericite ale neamului nostru. Amin.

Derul Domnului nostru Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Spiritului Sfânt să fie cu voi cu toți.

Dat în reședința Noastră episcopescă din Oradea, la sărbătoarea Pogoririi Spiritului Sfânt, din anul Domnului 1933, iară al Episcopatului Nostru al XXI-lea.

† **Episcop VALERIU TRAIAN.**

— **Misiunile catolice.** A fost un fapt foarte îmbucurător, că la ședința din urmă a Consiliului general ale Societății papele pentru misiuni, secretarul Propagandei Arhiepiscopul *Salotti* putu declara, că în timpul din urmă misiunile catolice auură un succes așa de mare, ca niciodată. Biserica catolică are astăzi 490 de teritorii mari, adică dieceze, vicariate și prefecturi apostolice, 455 de Seminarii cu 18 mii de seminarisți indigeni. În adunarea plenară a Societății pentru clerul indigen președintele laudă mai ales cele 9 teritorii bisericesti încredințate cu totul clerului indigen. Episcopii chinezi au dovedit, că ei cârmuesc pe credincioșii lor cu prudență, râvnă, simț de răspundere și cu credință, ca urmași vrednici ai Apostolilor. Societatea Sântului Petru pentru formarea clerului indigen a dat anul trecut numai pentru clădirea, întreținerea și mărirea Seminariilor treizeci de milioane de lei, pentru 200 de seminarii mici patruzeci de milioane. Arhiepiscopul *Salotti* zise, că în curând cele cinci mii de preoți indigeni de azi se vor înmulți la 30 sau 40 de mii. Chiar în fiecare loc mic al pământului trebuie să lucreze un preot care muncește, trăiește și care acolo unde s'a născut, adică preot indigen.

Nr. 1853/1933.

Catedrele vacante la școlile secundare diecezane.

În conformitate cu Art. 12 din legea supra raporturilor dintre școlile secundare confesionale române și Ministerul Instrucțiunii, promulgată cu data de 5 August 1929 Nr. 2799, prin aceasta publicăm, că la școlile secundare ale Diecezei Noastre sunt vacante următoarele catedre:

I. La liceul de băieți din Beiuș:

1. Latină-Elină (Nr. 4 cu 14 ore);
2. Franceză (Nr. 5 cu 18 ore);
3. Fizico-chimie (Nr. 10 cu 15 ore);
4. Muzică (Nr. 12 cu 9 ore);
5. Educație fizică (Nr. 14 cu 14 ore);

II. La liceul de fete din Beiuș:

1. Română-Filosofie (Nr. 3 cu 16 ore);
2. Română-Latină (Nr. 2 cu 15 ore);
3. Franceză (Nr. 5 cu 18 ore);
4. Latină-Elină (Nr. 4 cu 14 ore);
5. Istorie (Nr. 7 cu 14 ore);
6. Geografie-Drept (Nr. 8 cu 15 ore);
7. Matematici (Nr. 9 cu 16 ore);
8. Desemn Caligrafie (Nr. 13 cu 12 ore);
9. Gospodărie Lucru de mână (Nr. 15 cu 24 ore);
10. Educația fizică (Nr. 14 cu 14 ore).

III. La școala normală diecezană din Oradea:

1. Religie (Nr. 1 cu 14 ore);
2. Română-Dat inv. (Nr. 3 cu 16 ore);
3. Franceză (Nr. 4 cu 18 ore);
4. Șt. Pedagogice (Nr. 5 cu 18 ore);
5. Șt. fizico-chimice (Nr. 9 cu 14 ore);
6. Educație fizică (Nr. 13 cu 14 ore);
7. Șt. agricole și pract. (Nr. 17 cu 17 ore).

Pentruca cineva să poată fi numit profesor sau maestru cu titlu provizoriu, pe lângă condițiunile prevăzute în legea învățământului secundar, mai trebuie să îndeplinească, conform Art. 10 din legea specială, și următoarele condițiuni:

a) să fie de religione gr. cat. (unită);

b) profesorii bărbați, cu excepțiunea maestrilor, să fie absolvenți ai unei școli superioare de Teologie, sau cel puțin studenți în Teologie.

Profesori titulari definitivi la liceul de băieți din Beiuș și la școala normală diecezană nu pot fi numiți decât numai preoți hirotoniți.

Cererile pentru catedrele de mai sus, însoțite de actele justificative (extras de botez, certificat de studii și examene și certificate de serviciu), se vor înainta Episcopiei române unite din Oradea până la 15 Iulie crt.

Oradea, la 27 Maiu 1933.

AVIZ! „Congresul general al A.G.R.U.-lui din dieceza Orăzii, din cauza congreselor antifrevizioniste, se amână pe ziua de 11 Iunie a. c.

Aranjamentul progmatic rămâne tot cel vechiu.“

— **Redacționale.** Rugăm pe toți colaboratorii și corespondenții noștri, precum și toate foile și revistele de schimb, ca poșta „VESTITORULUI“ s'o adreseze de acum înainte la noua adresă a redacției: Oradea, str. A. D. Xenopol 11. Administrația rămâne ca înainte. — Redacția.

Scânteii de lumină.

Când ne bucurăm de mișcarea spre Sfânta Unire în Basarabia, nu va fi fără interes să vedem, ce scânteii de lumină se ivesc și la alți creștini despărțiți de unitatea catolică. Fie ele (oricât de mitite la aparență, dacă luăm întregul lor, tot avem o dovadă strălucită, că oamenii de bună voință, căutând adevărul), nu-l cunosc îndată în întregime, dar tot cunosc lipsurile în învățătura comunităților religioase despărțite de Biserica catolică și această cunoștință, la început parțială, îi aduce, în sfârșit, la o cunoștință mai largă, îi aduce, cu ajutorul harului de sus, la limanul mântuirii, la Biserica catolică.

Să dau numai o pildă; pe neuitatul Părinte Rector Antonow al Seminarului catolic din Saratow, în Rusia, îl vizită într-o zi un preot rus ortodox, absolvent al Academiei ortodoxe teologice din Kasan. Vorba veni la necesitatea primirii Prea Sântului Sacrament sub amândouă speciile. Părintele rector Antonow susținea teza catolică, că spre a primi pe Mântuitorul în acel izvor al harurilor, de loc nu este de trebuință a primi amândouă speciile, ci ajunge singură o specie, adică a pâinii, cum primesc în ritul latin catolic toți laicii și chiar preoții și episcopii afară de sfânta liturghie. Spre confirmarea adevărului catolic Părintele Rector aduse cuvintele Mântuitorului din evanghelia Sântului Ioan (6, 57): „*Cel ce mă va mânca pe mine, acela încă va fi viu prin mine.*” Aceste cuvinte se referă învederat numai la specia pâinii, numai ea se mănâncă, și, spre fericire, Mântuitorul zice lămurit că-l mănâncă pe el, adică întreaga lui Dumnezeuască persoană cu firea omenească. Zisele Părintelui Rector erau ceva nou pentru oaspele lui, care îndată rugă să i se dea evanghelia spre a se convinge că Hristos într-adevăr a zis: „*cel ce mă va mânca pe mine, acela încă va fi viu prin mine.*” Primind evanghelia și citind textul dorit, părintele ortodox era adânc mișcat, citi acel text sfânt iarăși și iarăși, i se părea că nu credea ochilor săi. Când Părintele Rector trebui să se ducă la o altă afacere, Părintele ortodox rămase tot în odaia lui meditănd mereu despre minunatul text al Evangheliei cu dovada lămurită, că sub specia pâinii singure mănâncă pe întregul Mântuitor. O scânteie de lumină căzu în inima seriosului cititor cu un caracter foarte nobil și acea scânteie aducea mereu mai multă lumină, așa încât Părintele ortodox făcu cu mine sfintele exerciții catolice și într-o zi declară enoriașilor săi, că se lasă de oficiul său din biserică rusească, fiind convins că în biserică aceea nu este adevărul lui Hristos. Imi pare foarte rău, că părăsind Rusia n'am putut afla, unde rămase inimosul preot.

Am adus pilda de mai sus pentru a arăta importanța unor fapte asemenea constatate între Protestanții germani. Și acolo am observat scânteii de lumină catolică. Nu deodată s'a răspândit în inimi toată splendoarea adevărului catolic, dar toți sunt pentru noi foarte îmbucurător, că cel puțin sincerii călători ai adevărului văd neajunsurile dogmatice ale Protestantismului, măcar într-o parte. O asemenea cunoștință ușor le aduce gândul, că în Protestantism n'au tot adevărul lui Hristos și cu timpul pot progresa până ce ajung la unirea efectivă cu Biserica catolică.

Un pastor protestant însuși îmi dădu în mâini un

ziar cu un articol scris de o Doamnă protestantă în favoarea spovezii individuale, care la obștea Protestanților nu se practică, deși în apologia Confesiunii Augustane Pocăința mai este socotită Sacrament.

Acelaș pastor îmi zise lămurit, că se ocupă cu compunerea unui breviar protestant pentru duhovnici. Când se sfătuia cu un alt pastor, ce să intre în breviarul proiectat din breviarul catolic, pastorul înrebat zise foarte pe scurt: „Cel mai bine să luați îndată breviarul catolic întreg”.

Indată după revoluția germană în 1919 se ivi între Protestanții germani o mișcare vie spre folosirea unui serviciu divin „*obiectiv*”. În orânduirea universală a feluritelor ramificații protestante găsim în serviciul religios numai modul aproape curat subiectiv, — cântul poporului cu câteva ectenii numite „liturghie” și predica pastorilor, cari în sfârșit propun numai părerea personală a predicatorului după principiul cercetării libere. Practica „cinei sfinte”, adică cuminecătura protestantă, nu privește pe toți credincioșii prezenți în biserică, ci numai pe participanții respectivi, nici nu se săvârșește în fiecare Duminecă, ca la noi, sfânta jertfă a Liturghiei. Ea fiind jertfa Fiului lui Dumnezeu însuși, de loc nu este ceva subiectiv omenesc nici al credincioșilor, nici al oficianțului, care la protestanți este tot numai laic, ca toți ceilalți prezenți, fiind biserică protestantă o biserică laicală.

Călătorind în Pomerania m'am întâlnit cu un domn care vorbea foarte serios despre chestiuni religioase. La rămas bun însă îmi lăsă o mică broșură. Uimirea mea nu era mică, când citindu-o găsi în frânsa dovezile unui Protestant, că Sântul Maslu este un sacrament, ba autorul trăsesese consecința logică din cele scrise, într'un caz de boală grea chemase la sine pe pastorul protestant cu consiliul parohial, rugându-i să l ungă cu unt de lemn și să se roage pentru dânsul tocmai după cuvintele sfântului Iacov (Iac. 5. 14).

Autorul breviarului proiectat pe patul morții chemă la sine pe preotul catolic. Muri cu rozarul în mâini. Moartea grăbi însă, încât preotul catolic nu putu ajunge la bietul bolnav din diaspora germană.

Vedem în toate cazurile citate aci câte o scânteie a adevărului catolic, care ar trebui să puie pe gânduri pe fiecare om serios; păcat numai, că dese ori se stinge la suflarea unui vifor violent. Nu voiu uita nici odată cuvintele repausatului convertit părinte Arndt din Societatea lui Isus: „Chiar dacă un Protestant a cunoscut, că este pe cale greșită, nici de cum nu trage consecința de a se face îndată catolic; nu; prejudecățile contra catolicismului sunt așa de mari și principiul cercetării libere este așa de adânc infiltrat în sufletul lui, încât trebuie să mai treacă un proces cam lung pentru a ajunge la adevărul catolic. Nu toți sunt statornici în acest proces psihologic, proces de reflexiuni și de lupte interne, între cari se prezintă urmările trecerii la catolicism.”

În Danemarca la mijlocul veacului trecut se arată o speranță cam îmbucurătoare, că mulți Danezi vor intra în sânul Bisericii; numărul preoților catolici în Danemarca se înmulțise prin religioșii izgoniți din Prusia și refugiați în Danemarca, — dar ce se întâmplă? Prea mulți Protestanți cu scânteii de lumină în suflet se opriră la jumătatea drumului, și nu ajun-

geau la ținta adevărului catolic; se formară multe secte noi, d. p. comunitatea religioasă a bisericii „alegerii”, unde parohianii nu primesc pe pastorul lor de la Stat, ci îl aleg, dar îl îndatoresc că se va ținea totdeauna de credința în Dumnezeu: irea lui Hristos. Mulți cu astfel de scântei de lumină s'au mulțămii cu ele, ochii lor se temeau de lumina plină a credinții catolice.

Și în Germania se arată scântei de lumină în timpul din urmă. Protestanții germani până acum au o mulțime de biserici particulare după sistemul lui Luter, care făcu din principii țării lor capii bisericilor în teritoriul domniei lor. Acum s'a ivit gândul de a uni toate aceste biserici locale într'o singură biserică protestantă a Reichului; despărțirea de până acuma se arată ca ceva insuficient față cu caracterul universal al religiei lui Hristos, care voiește să fie predicată evanghelia în toată lumea și toți să fie una. După proiectul existent, în fruntea bisericilor protestante unite va fi un episcop suprem, căruia îi vor fi supuși opt episcopi regionali. Dar scântea de lumină nu se dezvoltă în perfecțiunea luminii pline, ci se oprește la hotarul prea îngust al bisericii naționale, care tocmai ca națională nu poate fi biserică lui Hristos, biserică universală, supranațională, catolică.

Afară de aceasta îndată se va ivi chestia foarte importantă a unității credinții. Până acum în Germania, nevorbind de vreo două sute de secte protestante: erau cel puțin trei grupuri mari de biserici protestante, cea *luterană* cu credința în prezența lui Hristos în în Sânta Euharistie, cel puțin în momentul primirii, cea *reformată* cu credința în caracterul numai simbolic al trupului lui Hristos în acelaș sacrament, în biserică *evangelică* prusiană un amestec al celei luterane și reformată, care lăsă credința despre prezența reală sau cea simbolică a lui Hristos în voia fiecăruia. Nu putem prevedea la ce rezolvire se va ajunge cu privire la unificarea credinței în plănuita biserică protestantă a Reichului; știm numai, că unii Protestanți de bunăvoință încercară pe la 1890 a obține unitatea credinței cel puțin în trei adevăruri, adică, că este un Dumnezeu, că Hristos ne este Mântuitor și că nouă ne vine mântuirea prin credință; dar între cele 40 de milioane de protestanți de atunci nu s'au putut avea nici măcar zece iscălituri în favoarea acelor trei adevăruri fundamentale; fiecare își explica acele adevăruri după felul său.

Unificarea bisericilor protestante particulare în sine însuși ar fi un fapt îmbucurător, o dovadă că protestanții se apropie mai mult de universalitatea Bisericii lui Hristos, dar cât timp lipsește unitatea credinței, chiar unificarea rămâne încă foarte departe de ceea ce ne zice Apostolul foarte scurt, dar categoric: „Un Domn, o credință, un botez. (Ef. 4, 4). Adevărat, când pe la 1911 pastorul Iatho se ivi cu păreri cam divergente de Biserica oficială a Prusiei, adică cea *evangelică* unificată, cercurile oficiale bisericesti puseră un colegiu de verdict „*Spruchkollegium*”, care după un examen serios constată divergența lui Iatho de păreri religioase ale bisericii oficiale și prin verdictul lor îl despoiară pe Iatho de postul său oficial. Dar în urma acestui verdict se formă împrejurul lui Iatho un cerc destul de mare de aderenți și un pastor al orașului liber Brema spăra energic pe Iatho ca pe reprezentantul logic al adevăratului principiu protestant, după gândul lui Luther, adică al subiectivismului religios. El și numai el singur, subiectivismul, este

norma părerii religioase, după învățătura autorului protestantismului.

Așa se pare că și unificarea protestanților în Germania va rămâne numai o scântei de lumină, fără dezvoltarea ulterioară și bisericilor unificate ale Reichului le va lipsi mai presus de toate ceea ce este temeliea vieții creștinești și bisericesti: unitatea credinței. „*Dreptul prin credință va fi viu*” (Gal. 3, 11). Să nu lăsăm la o parte adaosul Apostolului la cuvintele de mai sus în scrisoarea către Evrei (10, 38): „*Dreptul meu din credință va fi viu și de se va îndoi, nu va plăcea sufletului meu*”. Nici măcar în doială nu se admite în ale credinței, cu mult mai puțin se admite lăgăduirea mai multor adevăruri descoperite, ce le respinge protestantismul, cam arbitrar.

N'ar fi de mirat dacă unificarea bisericilor protestante ale Reichului în privința administrativă ar fi o scântăie de lumină care ar duce pe creștinii gânditori serioși și plini de bună voință la cunoștința unității dogmatice care se găsește numai în biserică catolică, clădită de Dumnezeu: scul ei autor pe piatra credinței, așa încât porțile iadului nu o pot birui prin bunul plac al subiectivismului omenesc, care se schimbă cu însoțirea momentului. Să nu uităm, că chiar cunoșcătoarea Confesiune augustină, cartea simbolică a protestanților, se edită după prezentarea ei înaintea dieței germane, cu șase texte diferite. Iscălind renumita formulă a „concordiei”, care trebui să puie capăt multor divergențe între Protestanți, Ducii de Holstein făcură observarea, că catolicii, văzând erorile dogmatice enumerate în formulă spre a fi respinse, puteau reproșa Protestanților, că în patruzeci de ani se iviră la dânșii o sută de secte. Alții se plângeau, că la șese vizitațiuni bisericesti fiecare vizitator ceru de la pastori și de la credincioși ală și altă credință (Iansen 4, 485).

Renumitul filosof rus *Vladimir Soloviev* ne aduce, în cartea sa despre Rusia și Biserica universală, o pildă foarte practică, cum constatarea divergenței religioase în biserică răsăriteană despărțită de noi, fu pentru un Anglican o scântăie providențială de lumină care îl duse la Biserica catolică, cași steaua pe sfinții magi la Hristos. Anglicanul *Villiam Palmer*, membru binemeritat al universității de Oxford, dori să treacă la ortodoxie. Așa se duse în Rusia și la Constantinopol, pentru a afla sub ce condițiuni dorința lui ar putea să se îplinească. La Petersburg și la Moscova i se spuse că trebuie numai să se lepede de erorile protestantismului înaintea unui preot, care, după lepădare, îl va mirui. Dar spre marea lui mirare, la Constantinopol i se ceru să mai primească și botezul. Văzând această deosebire într'o chestie așa de gravă și temeinică, Palmer se făcu catolic. Cele două biserici ortodoxe nu erau de acord într'o chestiune fundamentală a creștinismului, adică ce ne trebuie ca să fim membri ai bisericii lui Hristos.

Este foarte caracteristic, că ortodoxia, înjghebând un creștinism afară de piatra de temelie pusă de Mântuitorul însuși, nici nu se poate orienta în constatarea cine este ortodox.

Din partea noastră, văzând această nedumerire, să ne rugăm cu atât mai fierbinte lui Dumnezeu, ca frații noștri despărțiți să găsească în curând calea spre izvorul adevărului creștinesc întreg, unde este pus de Hristos acela, care fiind urmașul lui Petru „întărește pe frații săi”.

În Germania în timpul din urmă pastorul protestant *Lortzing* mărturisește apriat, că Luter a dat afară din credință numai ceea ce se împotriva ambi-

țiunii și sensualității lui. Vedem, că lumina tot are puterea sa neînvingătoare.

Păr. Felix Wiercinski, S. I.

Adunarea antirevizionistă la Oradea.

Duminecă în 28 Mai a avut loc în Oradea o grandioasă adunare, în care s'a protestat împotriva uneltirilor de-a schimba frontierele actualelor așezări. Din toate văile Bihorului au inundat românașii noștri să și spună cuvântul în fața lumii întregi că aceste părți au fost, sunt și vor fi în veci românești. Era înălțător să vezi cum veneau sate după sate, cu steag în frunte, preotul, notarul, învățătorul, primarul și alți intelectuali înainte, apoi cete de fete, în costume de sărbătoare, flăcăi, bărbați, bătrâni, întreg Bihorul cu toată suflarea lui s'a mișcat. Lumea a defilat demn și înălțător. S'au rostit discursuri înflăcărate. Din partea bisericii noastre Exc. Sa episcopul Dr. Valeriu Traian Frențiu a ținut următorul discurs:

„Fraților,

Ne este încă vie amintirea grozăviilor războiului trecut. Încă nu s'au învechit bine crucile de pe mormintele Eroilor, nici s'au uscat lacrimile vărsate după cei dispăruți. Încă nu s'au vindecat ranele celor mutilați. Încă mai avem să creștem orfani de războiu, și iată, că ne amenință din nou un războiu, cu mult mai înfiorător, ca cel abia trecut.

Bubuiul tunurilor, ce e drept, a încetat; contractele de pace s'au semnat, dar par'că la noi s'a gândit Prorocul, când a zis: „Așteptat-am pace și nu era nimic bun, vremea vindecării și iată spaimă“. Omenimea înzadar a depus armele ucigătoare, ca să înceapă a recădi ce s'a dărâmat și înzadar cântă de 15 ani încoace an de an: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire“, căci înainte de ce ar fi putut reîncepe calea progresului, îndată după semnarea tratatelor de pace, s'a ridicat din nou groaza și spaima războiului, făcându-se propagandă pentru revizuirea lor și înarmarea până în creștel.

Stăpânii noștri de altădată cred, că nu pot trăi fără de noi și ar dori să ne strângă din nou în brațele lor, și nu voiesc să ne lase, ca să sorbim din farmecul libertății și să ne îmbrățișăm ca frații, ca să gustăm din plăcerea Psalmistului, care zice: „... ce e bun și ce frumos, fără numai a locui frații împreună.“

Și noi am avea de revendicat, căci în toate țările vecine au rămas Români și n'au putut fi încorporați toți între hoțarele României întregite, dar frontierele trase prin tratatele de pace, trebuie să recunoaștem, întrucât omeneșle se poate, sunt identice cu hoțarele etnice ale diferitelor popoare, și așa nu se mai pot schimba. Iar cei ce ar încerca să le schimbe se fac vinovați de a deslănțui un nou uragan, care ar însemna

ničirea întregii civilizații, ba chiar și cea mai barbară extirpare a omenirii.

Frați Români! Astăzi zeci de milioane de frați de suferință din trecut, fii ai statelor întregite sau nou înființate: România, Jugo-Slavia, Ceho-Slovacia și Polonia, ca dintr'un singur suflet și cu o singură gură strigă: Nu, nu, niciodată nu mai vreau să ajungă în lanțurile, pe cari le-au scuturat de pe grumazul lor. Astăzi și noi fii ai Bihorului, care și în trecut a fost un neînfricat străjer al românismului și prin vechile institute de învățământ, întemeiate și susținute de dragostea țafă de Neam a înaintașilor Noștri Episcopi români, a fost un focar viu al culturii și al sentimentelor naționale, pe care păstrându-le treze a apărat cu demnitate aceasta graniță acum pe veci trasă aci la Vestul scumpei noastre Români, deși pentru a nu turbura pacea, nu cerem mutarea frontierei până la adevăratul hotar al graiului românesc, însă protestăm cu toată tăria noastră în contra uneltirilor, ce se fac din partea oricui în contra întregității neamului, care nu va mai fi știrbită niciodată, căci neamul, care a dat sute de mii de Eroii, a căror amintire am proslăvit-o cu două zile înainte, va ști să păstreze cu sfințenie moștenirea câștigată prin suprema lor jertfă.

Azi facem un creșlinesc apel către toate popoarele lumii, ca să se reîntorcă la Hristos, care singur poate cu învățăturile Sale dumnezeiești să ne dea pacea și bunăînțelegerea, care trebuie să domnească între oameni, trebuind ei să fie frați și nu dușmani, să se iubească unul pe altul și nu să seucidă. Dragostea lui Hristos să se reverse asupra omenimei și atunci fiecare om și fiecare popor se va mulțumi cu ceea ce pe dreptul slăbanește și nu va râvni la al altuia și granițele pe cari Dumnezeu le-a lăsat între oamenii de deosebită limbă, nu vor trebui păzite cu arma ucigătoare, ci vor fi păzite de bunăînțelegerea și dragostea creștinească.

Noi, cari am arătat, că iubim pacea, cari am dat dovadă, că suntem creștini și în marea ziua a Învierii nu ne am răzbunat, ci am iertat toate pentru înviere și am zis „fraților“ și celor ce ne-au urit pe noi, știind și fiind convinși, să ne facem datorința noastră sfântă de a ne apăra chiar și cu viața ceea ce ne-a dat Dumnezeu, aceluia, cari nu vor să primească apelul nostru de pace, le zicem: „Înțelegeți neamuri și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu. Că de vă veți întări iarăși, iarăși veți fi învinși. Orice sfat veți sfătui, risipi-l va Domnul. De frica voastră nu ne vom teme, nici ne vom turbura. Căci cu noi este Dumnezeu“ și cu noi este dreptatea lui Dumnezeu, care nu se poate birui în veci.

Din lumea catolică.

— **Franța.** Spre a împuțina numărul oamenilor fără muncă Cardinalul *Verdier* al Parisului, cu ajutorul unui împrumut iscălit de bună voie din partea populației, a început clădirea a 60 de biserici în mahalalele capitalei franceze; asfel mai multe mii de muncitori au primit lucru și câștig.

— **China.** Patru episcopi chinezi au părăsit în 12 Mai portul Șanghai spre a se duce la Roma pentru a asista la consacrarea celor trei episcopi chinezi pe cari îi va consacra Sfântul Părinte însuși. Pelerinagiul chinez, care pleacă la Roma pentru anul Sânt, încă va asista la această serbare.

— **Belgia.** La Bruxella s'a editat acum statistica pentru școalele statului și pentru cele private. În 1932 școalele Statului aveau 569.252 de școlari cu cheltuială de 499.973.750 de Franci; școalele private aveau 639.956 de școlari cu cheltuială de 298.035.080 de Franci. Așa Statul cheltuește pentru un școlar în școalele sale câte 878 de Franci, iar pentru un școlar în școalele private câte 467 de Franci. Având în vedere că școalele private sunt cel puțin cea mai mare parte în mâinile ordinilor religioase, vedem ce folos financiar are statul din munca religioșilor.

— **Spania.** Mare impresiune a făcut în Spania convertirea fundatorului și redactorului ziarului anticlerical și ateist „*El ateo*”, *Sr. I. Arpi*. În public el tăgăduise existența lui Dumnezeu și Dumnezeirea lui Hristos, își bătuse joc de cler și sprijinise din răputeri lupta contra Bisericii catolice. În timpul din urmă se retrase într'o casă religioasă și acum publică retractarea neleguirilor sale și mărturisirea credinței catolice.

— **Brasilia.** În Brasilia se pregătește acum o mare reformă a constituției. Președintele Vargas a numit o număroasă comisiune pentru elaborarea unui proiect de Constituție. De aceea 700 de intelectuali, mai ales profesori, au făcut o petiție, ca constituția nouă să declare instrucțiunea religioasă în școalele Statului de obligatorie. Ca motiv se aduce, că instrucțiunea religioasă este factor stabil în școalele publice aproape a tuturor popoarelor mari culturale, că este una din formele cele mai remarcabile ale adevăratei libertăți a conștiinței; fiindcă în sfârșit, instrucțiunea publică este plătită din impozitele cetățenilor, nu este dată nimica mai drept și cuvincios, decât la înființare a școalelor ca să se ia în considerare proporțională covingerea religioasă a părinților, cari încredințează pe copiii lor învățământul public. La sfârșit se mai cere instrucțiunea religioasă în numele drepturilor religioase și ale nobilelor tradițiuni ale poporului brasilian.

— **Rusia.** Exploatarea ocnelor de cărbuni în Ianuarie c. s'a micșorat cu o zecime, în loc să crească.

Exploatarea petrolului s'a micșorat cu 1/25. Oțelul și fierul după planul sovietic erau să se mărească în exploatare cu 44%, dar de fapt s'au mărit numai cu 3%. În America de Nord s'a prezintat o petiție cu 673.586 de iscălituri președintelui Roosevelt contra recunoașterii Statului sovietic rusesc. Un alt protest contra țelului plan are 25 de mii de iscălituri.

— **Austria.** Noul ministru al instrucțiunii publice a desființat decretul înaintașului său socialist, după care școlarii liceelor și școalelor medii nu puteau fi obligați la participarea actelor religioase. Consiliul didactic al Vienei chiar oprise școlarii, cari de bună voie doriau să participe la slujbe religioase, să se adune în localitățile școlare.

— **Gouvern**ul pregătește un concordat cu Sfântul Scaun. Pentru 1 Mai toți frunțașii socialiștilor au fost puși în arest preventiv pentru a împiedica demonstrațiile lor.

— **Vienna.** La universitatea din Viena s'a înființat o catedră pentru știința de misiuni încredințată Părintelui *Ioan Thaur* din societatea Cuvântului dumnezeesc.

— **Estonia.** La Narva, oraș mare industrial al Estoniei, Părintele *Bourgeois*, din Societatea lui Isus, a deschis o capelă catolică de rit răsăritean, pentru răspândirea sfintei uniri între populația estonică ortodoxă, care cuprinde vreo 13 procente ale populației întregi a Estoniei. În convicatul catolic la Tallinn sau Reval, capitala Estoniei, sunt primiți acum și copiii necatolici și părinții lor nu se împotrivesc creșterii lor catolice; înainte de Crăciun doi licealiști din clasele superioare au fost primiți în sânul Bisericii; alții tineri se pregătesc la primirea credinței catolice, doi chiar împreună cu mamele lor. Țărișoara întregă are între populația de un milion și 200 de mii de locuitori numai 2500 de catolici.

— **Peking** Sub conducerea cunoscutului Părinte Lobbe s'a format un corp sanitar compus din 250 de catolici sănătoși și cinștiți pentru a face serviciu pe câmpul de luptă din Manciuria. Pe timpul bătăliilor membrii vor intra în rândurile întâi ale luptătorilor și vor fi trimiși acolo unde alții refuză serviciul. În caz de moarte ei refuză orice îndemnizare pentru urmașii lor.

— **Japonia.** Guvernul japonez a declarat biserica catolică numită „*A descoperirii*” de monument național. Faptul acesta este foarte remarcabil, fiindcă până acum numai templele păgânești se bucurau de acest titlu onorific. Biserica are pentru religia catolică o mare însemnătate istorică. Aici se adunară în 1864 cei dintâi creștini japonezi cari din cauza prigonirii religiei catolice erau peste 200 de ani fără preoți și totuși rămaseră credincioși religiei catolice. Japonia învoise în 1864 ca Europeanii să intre cel puțin în unele porturi japoneze între cari și portul Nagasachi, unde locuiau acei creștini statornici. Ei se adunau împrejurul misionarului catolic Păr. *Petitjean*, după ce

le dăduse răspuns afirmativ la trei întrebări: — Sunt proșii voștri supuși papei? Cinstiți pe Maica Domnului? Sunteți celibate? Urmașii acelor creștini în număr de 60 de mii mai locuiesc și acum la Nagasachi sau în împrejurimile lui. Serbarea declarării bisericii catolice dela Nagasachi de monument național se făcu în prezența în episcopului japonez *Hayasaka* și cu participarea autorităților civile și militare.

— **Germania.** Studenții universității din Breslau au invitat pe compatrioții lor să scoată din casele lor toate scrierile marxiste, adecă socialiste sau chiar bolșevice. Bibliotecile populare și librăriile au fost curățite de asemenea literatură. Acum studențimea a alcătuit o listă neagră a acelor cărți, cari au fost strânse de studenți și arse în public în marea piață a castelului la Breslau în ziua de zece Mai la orele 23. Dorim, ca o asemenea curățire să se facă în toate țările.

— Partidul catolic politic în Germania și-a ales de noul său președinte pe fostul carcelar *Brüning*, catolic crezător și practicant. Fiind d. p. odată la Londra la o conferință importantă, *Brüning* n'a lăsat liturghia de Duminică, ceea ce a făcut mare impresie asupra colaboratorilor săi la aceeași conferință.

— **Revista societății Sântului Bonifaciu pentru Silesia** arată în numărul său pentru Mai curent soarta ticăloasă a catolicilor în diaspora germană a republicii Braunschweig. Dăm unele amănunte din acel articol spre a arăta ce trebuie să suferă coreligionarii noștri catolici acolo, ca frații noștri din România să aibă o pildă de încurajare, dacă poate câte odată se află în asemenea greutăți. — Înainte cu câțiva ani o familie nobilă, catolică, veni la o moșie boierească în Braunschweig. Soarta catolicilor era acolo pe timpul guvernului de mai înainte foarte tristă. Braunschweig este o parte a Germaniei, dar totuși, dacă un preot catolic, care nu era acreditat de guvernul micului stat, voi să slujească măcar numai o sântă liturghie, trebui să aibă învoirea guvernului, altfel trebui să plătească pentru înlăia liturghie 120 de Lei, pentru a doua 1200 de Lei, iar pentru a treia era arestat. Căsătoriile, botezurile și înmormântările catolice trebuiau să fie anunțate la pastorul luteran. Așa era până la războiul mondial. Autorităților ducalului Braunschweig le era rușine să execute acele legi draconice contra bisericii catolice, dar era destulă rușine că ele mai existau.

La sosirea sa pe moșie boerul catolic călă biserica catolică. Biserica parohială era îndepărtată 61 kilometri. Pe teritoriul prusian era însă o capelă, ce o clădise mama boerului înainte cu vreo 30 de ani. Deci boerul cu soția sa plecară în fiecare Duminică la 7 de dimineață la capelă, erau la Sfânta liturghie la 9 și jumătate și se întorceau acasă la 3 și jumătate după amiază. În împrejurimea capelei can. 30 de kilometri locuiau numai patru catolici. O femeie catolică mai cunoștea șase catolici; prin stăruința domnului un preot slujii înlăia liturghie după 400 de ani într'o sală închiriată în orașelul vecin moșiei, în prezența celor zece catolici. Numărul lor creștea acum fiecare săptămână, fiind că în toate localitățile vecine se arătau din ce în ce mai mulți. Ei vedeau că aveau prilej de a deprinde religia lor. Mai înainte se ținuseră ascunși chiar din cauza rușinei, unii locuiau în orașel ani îndelungași fără ca cunoscuții lor să știe că erau catolici. Domnul stăruia acum ca cel

puțin în 20 sau 30 de Duminici pe an un preot catolic să slujească sânta liturghie în sala unui restaurant ce o pregăti el cu soția sa fiecare dată pentru sântul serviciu. Doamna culege adresele catolicilor mai îndepărtați, îi vizitează sau îi invită la sânta liturghie, în timpul săptămânii învață catehismul pentru copii. Dar tocmai copiii țară un adevărat eroism pentru a putea veni la catehism. Un băiat lucrează la un gospodar spre a avea bani pentru drumul de fier, cu care trebuie să călătorească la catehism, altul își vându pentru același scop iepurii săi de casă. Unii copii locuiesc într'o îndepărtare de cinci sferturi de oră, ba chiar două și jumătate. Doamna descoperi, căutând cu mare răbdare pe catolicii împrăștiați, 76 de catolici cu locuință stabilă, apoi 54 de muncitori de sezon și pe timpul verii pe vizitatorii de băi. O femeie nu primise 30 de ani sfințele Taine, o altă chiar 39 de ani.

Vedem din cele zise, ce însemnătate are apostolatul laic sau mai bine acțiunea catolică, dorită așa de mult de Sântul Părinte Piu XI. Credincioșii noștri ar trebui să se puie pe gânduri, dacă n'ar putea fie care dintr'înșii să lucreze asemenea acelei părechi de soți pe moșia din Braunschweig

— **Germania.** Procurorul general la Berlin a dat ordin pentru confiscarea averii întregului partid socialist și a ziarelor lui. Causa ordinului erau număroasele nerânduieli descoperite la socialiști. Ar fi bine ca pretulindenti oamenii din popor să știe această măsură luată.

— **Germania.** Patru grupuri de studenți au dat afară la Berlin din toate cabinetele de lectură cărțile socialiste și comuniste. asemenea a fost curățită biblioteca Institutului pentru științele sexuale. După curățire institutul a fost închis, ca poporul să nu mai fie otrăvit prin conferințe imorale sub pretextul științei.

— **Spania.** În provincia Galicia în ziua aniversarului al doilea al incendării bisericilor în Spania, patru biserici au fost distruse cu totul, trei în parte. La mai multe biserici s'au luat de timpuriu măsuri preventive.

Governorul de Vizcaya este cunoscut ca antireligios; pe timpul călătoriei sale la Madrid automobilul lui se izbi de un copac așa încât el însuși suferi leziuni mari cu primejdie de moarte. Simțindu și deci moartea apropiată, chemă un preot și se mărturisi. Altfel se purtă primarul unui suburbiu al Barcelonei. Un act oficial prezentat lui se sfârși cu cuvintele frumoase, mai înainte convenționale în Spania: *Să Vă dea Dumnezeu încă mulți ani.* Primarul respinse această dorință, deoarece într'înșii este vorbă de Dumnezeu.

— **Mexico.** Prigonirea bisericii continuă. Într'o mahala a capitalei un preot, parohul Betancourt, ținea lecția de religie cu 300 de copii. Deși și biserica și preotul aveau autorizație în regulă, poliția totuși arestă pe paroh. Când preotul Urdania voi să explice polițailor că parohul procedase după legile Statului, a fost arestat și el și torturat, încât muri. Preotul Vertiz de la Torreón dăruise copiilor la plimbare ceva ciocolată, mai ales fiindcă copii erau ai oamenilor fără muncă. Dar preotul deși era autorizat pentru funcții bisericesti, fu arestat și trebui să plătească o amendă.